

Cathy Gillen Thacker

Erőnek erejével

*N*ick nemcsak sikeres autóversenyző,
de egy hatalmas vállalat remény-
beli tulajdonosának is mondhatja magát.
Eddig egyetlen nő sem tudott ellenállni
a vonzerejének, s természetesen akkor is
gyönyörteli kalandról álmodik, amikor
megismerkedik a csodaszép Robynnal.
A lány elcsalja magával, és Nick boldo-
gan száll be a limuzinjába. Hamarosan
azonban rádöbben: Robyn erőszakkal
Mexikóba akarja vinni...

ELŐHANG

Nick Wyatt úgy érezte, mintha puha repülőszőnyegen feküdne, és száguldana tova. A száguldás megszokott, mindennapos dolognak számít egy autóversenyző életében. Ismerte a bódító suhanást. De ez itt egészen más volt, ilyesmit még sohasem érzett. Megpróbálta kinyitni a szemét, de nem tudta. Hihetetlen volt az egész, akárcsak az a csengő nevetés, amely egyszeriben megütötte a fülét. Melegség öntötte el, s a kacagás egyre élesebben hatolt el a tudatáig. Ez nem szőnyeg, javította ki magát gondolatban, hanem csábítóan puha fekhely.

Nick megborzongott, mert valaki lehúzta róla a takarót. Felsőhajtott, és vakon tapogatózott a takaró után. Halálosan fáradt volt! A Daytonában rendezett futam teljesen kimerítette. Csak egyet akart: aludni. De nem tudott, mert hangosan nevetgéltek körülötte.

– Gyere, Nicky! – sürgette egy behízelt hang, mialatt valaki nedves csókot nyomott a fülcimpájára. Fürge kezek lehúzták az alsónadrágját. – Ébredj fel, édes! – A kezek tovább simogatták. – Így ni. Ébredj fel szépen!

Nick ismét megpróbálta kinyitni a szemét. Ezúttal sikerült. A helyiség forogott körülötte, mintha otthon, Dallasban ült volna a vidámparkban a körhintán. Minden elmosódott a szeme előtt, a szája pedig kiszáradt.

– Ó, látjátok, lányok? – dorombolta mellette győzedelmesen egy lengén öltözött hölgy. – Megmondtam, hogy fel fog ébredni!

Nick hunyorgott. Biztosan csak álmodik. Nem is lehet másképp. Nem lehet igaz, amit lát. Ő nem feküdt le, és nem...

– Ez az, Nick! – hallott hirtelen egy mély férfihangot.

A feje lüktetett. Izmai megfeszültek. A hang irányába fordult, és megpillantott egy fényképészt.

Vadul káromkodott, aztán magára rántotta a takarót.

1. FEJEZET

Nick Wyatt türelmetlenül fészkelődött a székén, mialatt a Dallasi Szimfonikus Zenekar befejezte Beethoven IX. szimfóniájának harmadik tételét. Nick kedvelte ugyan a komolyzenét, de nem igazán tudott lelkesedni érte. Ha választhatott volna, inkább egy Van Halen-koncertre ment volna el. De anyja ragaszkodott hozzá, hogy megjelenjen, és csak az előadást követően volt hajlandó beszélni vele a családi vállalatról. A hangverseny után fogadást rendeznek a Szimfonikus Társaság tagjai. A társaság egyébként Nick anyját választotta soros elnökének. Biztosan csak későn kerül sor a beszélgetésükre...

Főlöszlegesen elpocsékolt este lett volna ez a mai, ha nem ül Nick mellett egy rendkívül csinos lány. Ám így egészen másként festett a helyzet. A lány mézszöke haja lágyan csillogott a gyér fényben. Szája átkozottul csábító, érzéki és hívogató volt, mint egész lénye általában. Nick sejtette, hogy magas és karcsú lehet, bár alakja rejtve maradt előtte. Azon tűnődött, vajon a vonzó hölgy miért nem vetette le az estélyi kabátját.

A karmester meghajolt, s a közönség viharos tapsban tört ki. Kigyúltak a szünetet jelző fények. A lány mosolyogva fordult oda szomszédjához.

Nick most először pillanthatta meg a szemét. Kék volt, mint a búzavirág, szempillája hosszú és sűrű, szemöldöke ívelt. Tekintete értelemről árulkodott. Nick sohasem tudott ellenállni a szép és okos nőknek.

A lány szája még szélesebb mosolyra húzódott, amikor felismerte a férfit.

– Ugye maga Nick Wyatt? – kérdezte halkan.

Nick már hozzászokott ahhoz, hogy lépten-nyomon megszólítják. Mivel az állam listavezető autóversenyzőjének számított, képét rendszeresen közölte az újságok sportrovata, és gyakran lehetett látni az őt támogató olajtársaság hirdetésein is. Amint közelebb hajolt szomszédjához, virágillat csapta meg az orrát.

– Honnan ismer?

A lány nem úgy festett, mint aki sportújságokat olvas, vagy a lelátón tomboló szurkolók közé keveredik.

– Az édesanyját ismerem.

Ez nyilván azt jelenti, hogy az előkelő társasághoz tartozik, és nemes cselekedetekkel múlatja az idejét, villant át Nick agyán. Biztosan olyan, mint a többiek, akik lenéznek, mert autóversenyzésre adta a fejét, és nem értik, miért

utasított el egy vezető állást a családi vállalatnál, hogy inkább autókat teszteljen. Mégis vonzónak találta a lányt. Átkozottul vonzónak.

- A Szimfonikus Társaságból? – tudakolta.
- És egyéb jótékonysági körökből.

A férfi tekintete egy pillanatra szomszédja szájára tévedt, mielőtt újra a szemébe nézett volna.

- Akkor maga az úri társaság tagja?

A lány a homlokát ráncolta, mintha megsértették volna.

- Gyűlölöm ezt a jelzőt. Ódivatú. – Felállt, de a kérdésre nem válaszolt.

Nick úgy találta, hogy mégis hasonlít a társaságbeli hölgyekre. Gazdag, el-kényeztetett, megszokta, hogy mindent megkap, amit csak akar, még a másik nemtől is. Például tőle. Ez a gondolat tetszett neki. Szerette a kihívásokat, és ez a lány, ez a rendkívül csinos lány komoly kihívásnak számított.

A hölgy összehúzta magán a kabátot, és megjegyezte:

- Kimegyek, hozok valamit inni.
- Elkísérem – ugrott fel ösztönösen Nick, és örült, hogy a lánynak láthatóan tetszik az ajánlata.

Nick ruganyos léptekkel követte újdonsült ismerősét. Az előcsarnokban azonban a lány ügyet sem vetett a büfére, hanem a kijárához sietett.

Odakint csoportokba verődve cigarettáztak és beszélgettek az emberek.

Nick kíváncsian követte a szemrevaló hölgyet, ugyanis nem feltételezte róla, hogy bármiféle bűnös szenvedélynek hódolna. A januári szél keresztül-fűjt a szmokingján. A hőmérséklet fagypont körül lehetett, hiszen a hét elején még hóvihar tombolt. Az utcákról és a járdákról jobbra már eltakarították a havat, ahol azonban mégis megmaradt, káprázatosan csillogott az utcai lámpák fényében.

- Tüzet? – kérdezte Nick dideregve.

A lányt nem zavarta a hideg, pedig az arca időközben olyan piros lett, mint a kabátja.

- Nem – felelte. – Nem dohányszom.

– Én sem. – A holdfényben a nő még szebbnek tűnt. Nick megdörzsölte a karját, hogy ne fájzon annyira. – Akkor miért ácsorgunk és fagyoskodunk idekint?

A titokzatos hölgy zavarba ejtő módon sokáig állta a tekintetét.

- Mert itt nincs akkora tolongás – válaszolta.

Ez igaz, gondolta Nick.

- Szívesen elmenne valahová, ahol melegebb van? – érdeklődött a lány.

- Hová?

- Nincs valami ötlete?

- Azt akarja mondani, hogy lógjunk meg a hangverseny második feléről?

A nő nevetett, amikor észrevette a férfi döbbszent arckifejezését, és hanyagul odavetette: – Ugye nem venné a szívére?

Nick elégedetten vigyorgott.

– Észrevettem ugyanis, hogy alszik – folytatta a lány.

– Nem aludtam.

– De a legszívesebben azt tette volna.

Ez is igaz volt.

– Nos, elmenjünk? – sürgette a nő Nicket.

– Tényleg nem kíváncsi a második részre? – kérdezte a férfi, s közben egy másodpercre sem vette le új ismerőséről a pillantását.

A lány vállat vont.

– Beethoven kilencedik szimfóniáját biztosan máskor is játsszák még.

Nick mosolygott. Tetszett neki a nő rekedtes, halk hangja.

– Akkor mire várunk?

Ebben a pillanatban fehér limuzin kanyarodott eléjük.

– Már itt is a sofőröm – jelentette be a lány.

Nick megfogta a csinos hölgy könyökét. Az autó pontosan megfelelt a várákozásának, gazdagságról árulkodott.

– Most jut eszembe, hogy még a nevét sem tudom – jegyezte meg a férfi, miközben a megtermett latin-amerikai sofőr kiszállt, hogy kinyissa nekik az ajtót.

– Robyn – válaszolta a lány, és összehúzta a kabátját. Majd a sofőrhöz fordult. – Joseíto, Mr. Wyatt elkísér bennünket. – Úgy tűnt, mintha szavainak mélyebb értelme is lenne.

Joseíto némán bólintott.

Ahogy Nick beszállt a lány után, villámgyors pillantást vetett hölgykísérésője karcsú lábszárára, mielőtt a formás láb újra eltűnt volna a kabát alatt.

– Milyen Robyn? – kérdezte.

Az autó közben elindult.

– Valóban ennyire fontosak magának a nevek, Nick? – hajolt előre a lány, és kinyitotta a beépített bárt. – Iszik egy korty pezsgőt?

Miért is ne? – futott keresztül Nick agyán. Ha belegondol, mi minden vár még rá az éjszaka, igazán megengedhet magának egy kis szórakozást meg kikapcsolódást. Kinézett az ablakon, élvezte, ahogy végigsuhantak az utcákon.

– Igen, kérek. Hova megyünk? – tudakolta, mialatt Robyn töltött.

Amikor a lány átnyújtotta neki a talpas poharat, összeért az ujjuk.

Robyn kortyolt egyet az italából, majd hátradőlt. Kihívó pillantást vetett a szemközt ülő Nickre, s a férfi szíve menten hevesebben vert. Ez a nő aztán ért ahhoz, hogyan kell elcsavarni egy férfi fejét!

– Hová szeretne menni? – kérdezte halkán Robyn, amikor az autó megállt egy piros lámpánál.

Nick belekóstolt az italba. Az autóban még erősebb hatást tett rá a lány parfümjének illata.

– Hogy hova szeretnék menni, és hova mehetek, az sajnos két különböző dolog – felelte rosszkedvűen. – Ma este még egy megbeszélésen kell részt vennem.

Robyn duzzogva elfintorodott. A férfi nem várt mást.

– Nem halaszthatná el? Szeretnék elmenni a Mexikói-öbölhöz.

– Most? – kérdezte Nick, amikor újra elindultak. – Még ma este?

Robyn úgy viselkedett, mintha mi sem lenne ennél természetesebb, és ki-gombolta a kabátját. A súlyos selyem az ülésre hullott. Nick szemügyre vette a lány csábítóan csupasz vállát és formás karját, majd pillantása a gyémánt-szívre tévedt, amely vékony aranyláncon függött Robyn nyakában, és szinte eltűnt a ruha árnyékos kivágásában. A lány telt melle feszesen domborodott a szűk estélyi alatt.

– Miért ne? – vetette oda Robyn, mialatt a limuzin gyorsított. – Hiszen csak néhány órányira van. Már mint repülővel.

Nick a legszívesebben hangosan felsóhajtott volna.

– Akármilyen csábítóan hangzik is, attól tartok, nem mehetek magával.

– Üzleti vagy magánügyben tárgyal? – kíváncsiskodott a lány.

Nyilván azt akarja tudni, nővel találkozom-e, gondolta Nick. Ha csak erről lett volna szó, Robyn legelső mosolyára lemondja a programját.

– Üzleti ügyben. Az édesanyámmal – válaszolta a férfi.

Robyn kereszttbe tette a lábát, és kissé oldalt fordult, hogy jól látszódjék ruhája combközépig érő hasítéka. Nick szíve megdobbant. A lány a pohár pereme fölött izgató pillantást küldött felé. Nick kelletlenül elfordította tekintetét a hosszú, vékony combról, csábító térdről, formás lábszárról és törekeny bokáról. Lassan kifújta a levegőt. Nem szokta faképnél hagyni a nőket, de ebben az esetben egy pillanatig sem tétovázott. Sajnos, hívta a kötelesség. Túl sokáig hátrította el magától a családi vállalattal járó felelősséget.

– Talán majd máskor – dünnyögte.

Robyn családottan hallgatott.

Nick kutyaül érezte magát. Kinézett az ablakon, és meglepetten tapasztalta, hogy közben elérték az autópályát. Nem is vette észre, hogy ilyen messzire jutottak az esti csúcsforgalomban.

A lány két kezébe fogta a poharát.

– Mit szólna, ha azt mondanám, hogy ez egy soha vissza nem térő alkalom? – kérdezte szégyenlősen, ám látszott rajta, hogy kész elszántan küzdeni terve megvalósításáért.

– Nagyon sajnálnám – felelte a férfi, miközben azon tűnődött, miért olyan fontos ennek a rejtélyes szépségnek a mai este. Vajon hová visz? – törte a fejét, és újra kinézett az ablakon. Úgy tűnt, nyugati irányba tartanak.

– Nem bírhatom jobb belátásra?

– Sajnálom. Mindenesetre van még egy óráam – tette hozzá. Reményének, hogy elmennek valahova, ahol közelebről is megismerkedhetnek, hangot is adott.

Robyn azonban elutasította a javaslatát.

– Attól félek, ez nem lenne elegendő.

Mihez nem volna elég? Nicknek hízelgett a kijelentés, és közben jót mulatott Robyn makacosságán.

– Holnap együtt tölthetnénk az egész estét!

Meglepetésére Robynt egyáltalán nem bővölte el a javaslat.

– Sajnos, lehetetlen. Akkorra már Mexikóban leszek. Jobban mondván az Alliance repülőtéren vár egy gép, amely egyenesen a villámhoz visz.

Nicket lenyűgözte a lány felelete. Ha Robyn az Alliance-ről indul, akkor vagy vállalati, vagy magángéppel megy.

– Mikor jön vissza? – érdeklődött.

– Talán egy hét múlva. – Csábítóan mosolygott. – Valóban nem tudom rávenni, hogy megváltoztassa a véleményét?

Nick kísértésbe esett, hatalmas kísértésbe. Még egyetlen nő sem beszélt így vele.

– Nem. – Az órájára pillantott, majd az útjelző táblára. Már majdnem Fort Worthben jártak. – Jobb, ha megállítja az autót, én meg fogok egy taxit. Feltétlenül vissza kell jutnom Dallasba.

A lány sóhajtva tette le a poharát. Aztán fölemelte a telefon kagylóját, és beszélt a sofőrrel, akit üvegfal választott el tőlük.

– Joseíto, Mr. Wyatt mégsem kíván elkísérni bennünket. Szeretne mielőbb kiszállni. – Elmosolyodott, mintha tréfáról lenne szó. – Megértem – mondta aztán. – Én is szeretném már egy kicsit kinyújtóztatni a tagjaimat.

Nicknek hirtelen rossz érzése támadt.

– Mi folyik itt? – érdeklődött.

A hátsó ajtó biztonsági zárja kattant egyet. A limuzin változatlan sebességgel száguldott nyugat felé.

Robyn újra hátradőlt az ülésen, és Nickre mosolygott.

– Miként jut eszébe, hogy bármit is forralnánk maga ellen? – kérdezte érdes hangon.

A limuzin elsuhant az autópálya következő kijáratával mellett, de nem lassított.

Nick nem tudta, mit tervez Robyn, mindenesetre nem akarta, hogy bezárják, még ha egy ilyen akaratos és szép nő lenne is a fogvatartója.

– Itt már mindenképpen ki akarok szállni – vetette oda mogorván. – Mondja meg Joseítonak, hogy a következő kijáratnál térjen le az autópályáról, és tegyen ki valahol, ahonnan hívhatok egy taxit.

Robyn magához szorította hímezett táskáját, a férfi szemébe nézett, és hűvös tekintettel adta a tudtára, hogy évdésével csupán el akarta terelni a figyelmét.

– Nem lehet, Nick!

– Mit jelentsen az, hogy „nem lehet”?
– Az utasítások szerint kell eljárnom...
– Miféle utasítások?! – szakította félbe Nick. Álla megfeszült. – És főleg ki adta őket?

Robyn görcsösen markolta a táskáját, miközben nyílt, józan tekintettel Nicket nézte.

– Nem árulhatom el.

Szája fölött verejtékcseppek jelentek meg, alsó ajkát pedig meg kellett nedvesítenie. A férfi hirtelen rádöbbsent, mi történt valójában.

– Ugye Leland ötlete volt? – kérdezte, és vadul szitkozódott. Gyanította, hogy ez az igazság, még ha Robyn nem erősítette is meg a gyanúját. Ökölbe szorította a kezét, és a combjára csapott. – Tudtam, hogy anyának nem lett volna szabad hozzámennie!

Robyn nagyot nyelt.

– Leland Kincaid jó ember – ellenkezett.

Nick fürkészőn méregette a lányt.

– Maga egy követ fúj vele?

Mérges lett, mert Robyn nem válaszolt. A limuzin közben lekanyarodott az autópályáról, és egy magán-repülőgépcsarnok felé száguldott.

– Nem teheti ezt velem! – tiltakozott Nick.

Szemügyre vette hátulról a széles vállú sofőrt, azután a vele szemben ülő, feltűnően szép nőt, akit egy szempillantás alatt legyűrhetett volna.

– De igen, Nick. – Robyn belenyúlt a táskájába, és elővett egy kis kaliberű, de veszélyesnek látszó fegyvert. – Akárcsak magának – mondta hanyagul –, nekem sincs más választásom.

2. FEJEZET

– Kész örület! – bámult Nick ijedten Robynra.

– Kérem, nyugodjon meg, és ne csináljon semmi ostobaságot! – tanácsolta a lány. Megpróbált minél meggyőzőbben beszélni. – Senki sem akarja, hogy bántódása essék.

– Szép kis vigasz, amikor fegyvert szegez rám! – vetette oda mogorván a férfi, és összeszorította a száját. Nem volt tréfás kedvében.

– Ha nem ellenkezik, nem kellett volna elővennem a pisztolyt.

– Mit jelentsen ez? Magukkal kellett volna mennem anélkül, hogy tudnám, miért és hová?

– Valahogy így.

Nick halántékán kidagadt egy ér. A fegyverre pillantott, amelyet a lány két kézzel markolt, majd megint Robynra. A lány tudta, hogy foglya azon töri a fejét, miként tudná leszerelni. Neki pedig nem tetszett a gondolat, mert ez esetben kénytelen lett volna védekezni. Sejtette, hogy alulmaradna, még ha megpróbálná is használni a fegyvert.

Szerencsére az autó ebben a pillanatban begördült a csarnokba, és megállt. Mielőtt Nick bármit tehetett volna, a hatalmas ajtó önműködően becsukódott mögöttük. A lány hangosan fellélegzett a hirtelen beállt csöndben. Feszülten fürkésztek egymást.

– Kész vagyok elfelejteni ezt az egész ostoba történetet, feltéve persze, ha vége a mókának, és elenged – szólalt meg végül Nick, de nem moccant.

– Nem lehet, Nick.

Közben hallatszott, amint Joseíto kiszáll a kocsiból. Az erős férfi léptei nyugtalanítón, fenyegetően döngtek a csarnok betonján.

– Hiába minden, úgysem megy semmire. – Ugyanúgy, ahogy én sem tehetek mást, még ha a legszívesebben szabadon engedném is, fűzte hozzá gondolatban a lány.

– Ugyan már, Robyn! – próbálta az utolsó pillanatban jobb belátásra bírni a férfi elrablóját.

Nem maradt több ideje, mert a biztonsági zár kattant, és Joseíto felrántotta a koci ajtaját. A férfi széles válla beárnyékolta az autót, Nick azonban még mindig csak Robynra figyelt.

– Mindketten tudjuk, hogy vonakodik teljesíteni az utasításokat – folytatta a férfi meggyőzően. – Maga nem olyan nő, aki szembeszegül a törvénnyel. Engedjen el, és esküszöm, hogy senkinek sem szólok az egészről! Megígérem.

Robyn az érzéseivel küszködött. Ám aztán arra a képre gondolt, amelyet a Kedvenceink Csínyei című magazin címlapján látott egy áruházban.

A képen Nick hatalmas franciaágyban feküdt. Szemérmét lepedő takarta ugyan, de elővillanó meztelen csípője és combja elárulta, hogy alatta nem visel semmit. Négy lenge öltözetű nő vette körül: két szőke, egy barna és egy vörös. Csókolgatták vagy simogatták, miközben Nick – ez az átkozott szépfü – bódult arccal, élvezetesen hátradólt. Ha Robyn felidézte magában ezt a képet, meggyőződött róla, hogy Nicket nem érdekli a családi vállalat.

Nick Wyatt élvhajhász ficsúr, ügyet sem vet anyja érzéseire és a cégre. Értelmetlenség lenne a lelkére beszélni. Akár tetszik, akár nem, nincs más választásom, folytatnom kell a színjátékot, döntötte el Robyn. Nagy levegőt vett, tekintete elszántágot tükrözött.

– Ha elengedném, Nick, Joseítóval együtt még éjjél előtt börtönben csücsülnék.

Nick arcán mosoly suhant át.

– Mondja, miért rabolt el? – kérdezte halkán, szinte izgatóan.

Mert a jövőm, az életcéloom függ tőle, gondolta a lány, de csak ennyit mondott:

– Nem tehettem mást.

Robyn szavai magabiztosan csengtek, bár revolvert tartó keze enyhén remegett. Látszott Nicken, hogy már megint azt fontolgatja, erőszakhoz folyamodjék-e. Nyilván belátta, hogy semmi értelme, mert közben eldördülhet egy lövés. Vajon Joseító rálőne Nickre? – töprengett a lány. Hiszen nála is van fegyver. És sokkal biztosabban bánik vele, mint én, állapította meg Robyn megkönnyebbülten, amint futó pillantást vetett segítőtársára.

– Mr. Wyatt, elég időt fecséreltünk már értelmetlen fecsegésre – vágott közbe a sofőr. – Kérem, emelje fel a kezét, és lassan szálljon ki!

Sötét szeme komolyságot tükrözött. Miután Nick kényszerűségből engedelmeskedett, Joseító a repülő felé intett a fejével.

– Most menjen a géphez!

– Figyeljen ide, ha pénzt akar – jegyezte meg Nick olyan higgadtan, ahogy csak tudta –, gondoskodhatom váltságdíjról.

Robyn sértődötten felszisszent. Bántotta, hogy a férfi kapzsinak, megvesztegethetőnek tartja. Még mindig Nickre irányította a fegyver csövét, majd felvette az estélyi kabátját meg a táskáját az ülésről, és ő is kiszállt.

– Ha pénzt akartunk volna, csak meg kellett volna örökítenünk néhány erőlcstelen kalandját.

Nick éppen elindult, de a válla fölött visszanézett a lányra. Tekintetük találkozott. Robyn úgy gondolta, még sohasem látott olyan férfit, aki ennyire

hasonlított volna James Bondra. Nick biztosan tisztában van ezzel. Talán arra számít, hogy a külsejével elérje, amit akar.

- Tehát maga állt az egész mögött – dühöngött az autóversenyző.
- Mi mögött? – kérdezte a lány zavartan, miközben követte a két férfit.
- Tudja, arra a négy cicababára gondolok – válaszolta Nick.
- Feltételezem, hogy a nemrég közölt fényképéről beszél.

Nick megtorpant, és hátrafordult.

- Mi másról? – vizsgálta fenyegető pillantással a lányt.

Robyn úgy érezte magát ettől a tekintettől, mintha meztelen volna.

– Felőlem azt gondol rólam, amit akar! – fakadt ki. – Ám tudnia kell, hogy nem szoktam szóba állni azokkal, akik léha autóversenyzőkért rajonganak.

Úgy tűnt, a férfi még mindig őt hibáztatja.

– Mivel foglalkozik hát az emberrabláson kívül? – érdeklődött Nick kifejezéstelen arccal.

Az eddig hallgatag Joseíto észrevette, hogy Robyn és Nick között egyre nő a feszültség. Hatalmas természetével középük furakodott, és félbeszakította a vitát:

- Szálljon be, Mr. Wyatt!

Nick Joseítóval a nyomában felment a lépcsőn az utastérbe. Itt nemcsak fekhellyé alakítható dívány, két karosszék és összecukható asztal szolgálta az utasok kényelmét, hanem mosdó is. Joseíto az egymással szemben álló fofolekek felé intett, és a pilótafülkétől távolabbihoz irányította Nicket.

- Üljön ide!

Nick eleget tett a felszólításnak. Csak azért ül le, gondolta Robyn, mert nincs más választása. Azt is tudta, hogy Nick engedelmessége csupán ideig-óráig tart. Előbb vagy utóbb cselekedni fog. Akkor pedig mindannyiukat felelősségre vonják a tettükért...

Igyekezett a feladatára figyelni, és elővett a táskájából egy pár bilincset. Joseíto némán nézte, hogyan bilincseli hátra a lány Nick két karját. Ezután a természetes mesztic bevonult a pilótafülkébe, és becsukta maga mögött az ajtót. Robyn leült Nickkel szemben. A férfi feldúltnak látszott, amit a lány nem is vehetett tőle rossz néven. Ha ő volna a helyében, biztosan ő is dühöngene. Nick hallgatott, miközben a repülőgép a levegőbe emelkedett. Utána folytatta a beszélgetést, mintha mi sem történt volna.

- Ha nem pénzért tette, akkor miért rabolt el?

– Ez igen kemény vád – állt fel Robyn, majd miután félretette a táskáját a fegyverrel, újra leült.

– De helytálló – felelte Nick, mialatt azon fáradozott, hogy kényelembe helyezze magát.

– Miért nem fogja fel úgy az egészet, mintha meghosszabbítaná a szabadságát? Én is ezt teszem.

– Szabadságra önszántából megy az ember – tiltakozott Nick, miközben tekintete a lány ruhájának kivágására tévedt. – Ebben az esetben azonban nem ez történt.

A lány azt kívánta, bárcsak ne járná át olyan különös bizsergés Nick pillantásától, s látszólag egykedvűen állta a férfi fürkésző tekintetét.

– Néha olyasmit is meg kell tennünk, ami nincs ínyünkre.

Elvégre ő sem lelkesedett ezért az egészért, de meggyőződéssel tette, hiszen Nick elrablása elkerülhetetlen volt a saját és számos más ember érdekében. Az a tudat, hogy ezeknek az embereknek a sorsa tőle függ, csak megerősítette a hitében, hogy tette szokatlan ugyan, de nem helytelen.

– Értem – gúnyolódott Nick. – Vagyis az elrablásom magának csak annyit jelent, mint amikor az ember lenyel egy kellemetlen ízű pirulát.

– Így igaz – bólintott Robyn.

– Csakhogy én nem vagyok beteg! – fortyant fel Nick, és most a lány ajkát bámulta.

– Valóban nem az – vágta rá Robyn gondolkodás nélkül. – Csak épp terhére van az embernek.

A férfi igyekezett megnyerően mosolyogni.

– Miből gondolja, hogy terhére volnék bárkinek is?

Robyn nyújtózkodott, majd öntelt pillantást vetett rá.

– Hallottam, hogyan bánt az édesanyjával, amikor újra férjhez ment. Úgy viselkedett, mint egy akaratos kisgyerek. Őszintén, Nick, nem gondolja, hogy az anyjának joga van a boldogsághoz? És egyedül is meg tudja választani a társát?

– Azt akarja mondani, hogy az anyám áll az egész mögött?

– Joseítóval csak azt tesszük, ami a Wyatt és Társai vállalatnak a legjobb – felelte Robyn anélkül, hogy egyenes választ adott volna. Bár ostobán hangzott, ez volt az igazság.

Nick egyre dühösebb lett.

– Nem hiszem, hogy a Wyatt és Társai számára az a legcélszerűbb, ha engem erőszakkal eltávolítanak.

Robynt nyugtalanság fogta el. Felállt, és fel-alá kezdett járkálni az utastérben.

– Maga ezt nem tudja megítélni.

Kinézett az egyik ablakon, de csak sötétséget látott.

– Ezt meg hogy érti?

Robyn a férfi felé fordult, és összefonta karját a mellén.

– Úgy, hogy maga sohasem érdeklődött a családi vállalat iránt.

Nick a mennyezetre emelte a tekintetét.

– Nem érdekel a női divat!

– Ez üzlet, Nick! – Robyn folytatta a mászkálást.